

Epopoea Viteazului Mihai

Ing. Angela FAINA

„Nu-mi las țara și neamul nici mort !”

Bătălia de la Șelimbăr-gravură de Georg Kopp, sec. XVII. ro.wikipedia.org

Pe câmpul de luptă, mulți români ardeleni, deși trebuiau să lupte împotriva lui Mihai, au fraternizat cu oastea din Valahia. Un nobil român din Ardeal, Daniel din Zlaști, din părțile Hunedoarei, a trecut cu oștenii săi, de partea lui Mihai Viteazul. În momentul declanșării bătăliei, conform angajamentului său de vasalitate, era în armata principelui ardelean, dar apoi, cum spune cronicarul..., și-a luat oastea lui și a trecut iute la valah. Căci valahul la valah trage.” După terminarea războiului, ungurii l-au pedepsit pentru fapta sa; l-au prins în satul său și l-au legat de coada unui cal

în fugă, pentru a-l ucide. După câțiva kilometri au constatat că a murit, apoi i-au tăiat corpul în patru părți și l-au expus în fața a patru cetăți importante din Transilvania, explicația fiind, conform cronicarilor, „ca să se înspăimânte acești valahi și să nu se mai unească niciodată cu cei de peste munți.”

Cazacii cardinalului, în număr de 500 au trecut de partea lui Mihai, iar unul din membrii Dietei, György Razvady a fost rănit și pus sub pază valahă.

Un alt moment care vine să bucure oastea română, este prinderea lui Gáspár Kornis, generalul comandant al armatei ardeleni. Este făcut prizonier în timpul cât își inspecta oastea pe partea dreaptă.

Soldații principelui, când observară lipsa generalului lor, s-au retras panicați, în dezordine. Apoi, fugiră și se risipiră spre cetatea Sibiului, unde plănuiau o rezistență, dar populația săsească și judele nu le-au dat nici un sprijin, de teamă ca suburbiile orașului să nu fie incendiate și prădate.

Soldații ardeleni unguri, au fost prinși de către secui și de iobagii români, care „vedeau cu ochii minții, ceasul răzbunării”. Cu ură acumulată de-o viață, aceștia s-au răzbunat masacrându-i. Majoritatea au fost exterminați; puțini au scăpat pe alte căi.

Astfel, înfrângerea iminentă pe care Andrei Báthory o prevestea oștirii române, se transformă datorită abilității militare a lui Mihai, într-un succes răsunător.

Troița de la Șelimbăr

Seara, Mihai Viteazul a ordonat urmărirea pâlcurilor de soldați, pentru a-i împiedica să se regroupeze și să creeze probleme. Bătălia s-a dovedit a fi grea, dar în final, Mihai l-a învins pe Báthory, obținând o victorie binemeritată.

**Trotița de la Șelimbăr; groapa comună a soldaților căzuți din ambele tabere în bătălia de la Șelimbăr: sidedshare.net
Monumentul de la Șelimbăr, pe „Movila lui Mihai” lângă Sibiu: cjsibiu.ro Șelimbăr, placa de pe monumentul închinat ostașilor lui Mihai și a celor căzuți în anul 1916 imagine.concurs.cristia.ro**

Mulți soldați din ambele armate, au pierit. La fel, au căzut și nobili transilvăneni și căpitani de-ai lui Mihai, printre care și căpitanul Danciu din Brâncoveni, tatăl viitorului domn, Matei Basarab. Bilanțul bătăliei a fost impresionant: din rândurile oștirii transilvănene au căzut peste 3.000 de oameni, mulți răniți și alții 1.000 fiind făcuți prizonieri. Pierderile armatei lui Mihai Viteazul au fost de asemenea mari, trupurile celor căzuți, din ambele tabere, fiind adunate de locuitorii Sibiului și depuse într-o groapă comună. Locul înmormântării se cheamă și astăzi, „Movila lui Mihai”.

După prinderea generalului Gáspár Kornis, cardinalul Andrei Báthory, un frumos tânăr blond, cu părul și barba tăiate scurt, ostășește, care stătea de-o parte, călare, în purpura sa strânsă pe trup, cu steagul Domnesc înaintea, părăsi în grabă câmpul de bătaie, după masa, spre orele 15. Călărind, el a reușit să ajungă în ținutul secuilor, iar de acolo spera să treacă să se refugieze în Moldova și cu ajutor armat să revină și să-l înfrunte din nou pe Mihai. Nu a mai ajuns, pentru că a fost urmărit, prins și decapitat de câțiva secuici, în coliba unui tăietor de lemne, în semn de răzbunare pentru suferințele și nedreptățile îndurate de neamul secuilor, din partea nobililor Báthory. Capul său a fost adus în fața lui Mihai, de către secuicul Balázs Ördög din Maiad, cel care l-a decapitat. Mihai a fost deosebit de impresionat de această faptă, pe care el a dezaprobat-o. A luat capul cardinalului în mâini, a plâns și l-a sărutat.

După bătălia în care Mihai și-a riscat viața și pe cea a familiei sale, nunțul papal Germanico Malaspina care a urmărit bătălia, a transmis papei că „valahul a dat dovadă de cea mai mare vitejie și îndrăzneală față de primejdia în care se avânta.”

Încă aflat la Sibiu, Mihai a primit delegația nobilimii ardeleni, fiind invitat de către episcopul cancelar al Curții princiare, Demetrius Napragy, să vină la Alba-Iulia, în scaunul domnesc.

„Văzând aceasta, locuitorii din Alba Iulia și-au trimis solii, și anume pe Martin Thuri, Gheorghe Szabó și Gheorghe Nagy la voievod, în tabăra de la Sibiu, cu daruri mărețe, să i se supună, rugându-i să-i cruțe, ca fiind locuitori din viitoarea lui capitală.

Cum au aflat celelalte cetăți, orașe și castele, deoarece Mihai pretindea că va governa în numele lui Rudolf, i s-au alăturat toate și au primit garnizoanele valahe-” Sursa traducerii: „Mihai Viteazul în conștiința europeană. Vol. II. Cronicari și istorici străini. Secolele XVI-XVIII”, București, 1983 - www.dacoromanica.ro

Această victorie i-a deschis lui Vodă Mihai, drumul spre capitala Transilvaniei, Alba-Iulia.

În următoarea zi de după victorie, Mihai era descris astfel: „cu ochii săi negri, adânciți în orbite, căutătura amenințătoare, tăcută și gânditoare.”

În zona comunei Șelimbăr, lângă Sibiu, s-au ridicat mai târziu, două monumente închinare în memoria bătăliei și victoriei lui Mihai Voievod. Monumentul eroilor români a fost ridicat în 1932 în memoria celor ce s-au jertfit pentru cucerirea Ardealului la 28 octombrie 1599 cât și în cinstea eroilor din primul război mondial, căzuți în bătălia Sibiului, în septembrie 1916, când ostașii români au intrat în Transilvania pentru eliberarea ei de sub Monarhia Austro-Ungară. Celălalt monument, Troița, a fost ridicat în 1925, pe locul unde s-a descoperit groapa comună a celor uciși în bătălia de la Șelimbăr.

În drum spre Alba-Iulia, Mihai Voievod este primit cu entuziasm în toate localitățile pe unde trece alaiul domnesc, mai ales de românii care de-acum, au un domn din neamul lor. Îl aclamă, se bucură și speră într-o viață mai bună decât cea pe care au dus-o sub dominația ungurească. A fost o mare bucurie între românii ardeleni, când au aflat că un domn „de limbă românească” venise în Transilvania. Biruința oștilor se întărea odată cu deșteptarea conștiinței naționale.

Înainte de a intra în cetatea de scaun a principilor transilvani, Viteazul Mihai a fost întâmpinat de delegația nobililor, a oficialităților și de către locuitorii orașului, formând un cortegiu măreț, primindu-l cu mare reverență.

Va urma